U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **N. V. D.**, zastoupeného Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou se sídlem 28. Října 1001/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2015, č. j. OAM-851/ZA-ZA05-HA08-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2016, č. j. 1 Az 2/2016 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2015. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Při posouzení věci vycházel soud z následujícího skutkového stavu: Žalobce přijel do České republiky poprvé v roce 2008 za účelem výdělečné činnosti. Do té doby bydlel v H. V České republice si vyřídil živnostenské oprávnění a od roku 2009 zde podnikal. Zpočátku prodával oblečení, poté provozoval večerku. Podnikání ukončil v roce 2012. V roce 2013 bylo proti němu vedeno v České republice trestní stíhání pro výrobu drog-pěstování marihuany a byl odsouzen k tříletému nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Povolení k dlouhodobému pobytu mu bylo zrušeno kvůli uvedenému odsouzení. Z výkonu trestu byl propuštěn dne 15. 9. 2015, dne 5. 10. 2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako jediný důvod uvedl, že chce žít s přítelkyní M. H. Q. a jejich společnou dcerou H. N. N., nar. X v České republice. Odjezd do vlasti společně s nimi odmítl z toho důvodu, že přítelkyně má v České republice trvalý pobyt, podnikání (provozuje hernu) i příbuzné a navíc on sám již nemá ve Vietnamu rodiče (oba zemřeli) a

neměl by kde bydlet. V roce 2010, během svého přechodného tříměsíčního pobytu ve Vietnamu, bydlel u kamaráda.

Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že u žalobce nejsou dány podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, jíž se domáhal. Zdůraznil přitom, že vztahem zakládajícím rodinný život je v prvé řadě vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, což není případ žalobce. Dále měl za to, že dotyčný nikterak neprokázal, že by jeho soukromý a rodinný život byl v zemi původu nemožný a že by mu bylo v tomto státem jakkoliv bráněno. Dovolával se pouze ekonomických důvodů. K tvrzenému porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod tedy dle názoru soudu nedošlo. Rozhodnutí žalovaného proto posoudil jako zákonné.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., konkrétně pro nesprávné posouzení právní otázky poskytnutí doplňkové ochrany a také pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, v němž se soud dle jeho názoru dostatečně nevypořádal s otázkou zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Přijatelnost kasační stížnosti spatřoval v zásadním pochybení Městského soudu v Praze, který nerespektoval dosavadní, již ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k této otázce. Stěžovatel přitom poukázal na rozsudek tohoto soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 – 28, podle něhož je správní orgán (a po něm i soud) povinen zabývat se nejen právními, ale i faktickými překážkami, které brání tomu, aby žadatel o azyl po nuceném vycestování zachoval soukromý a rodinný život na přiměřené úrovni. To se v projednávané věci nestalo. V této souvislosti měl dále za to, že soud nesprávně vyložil pojem rodinný život, neboť jej redukoval pouze na život v manželství; podle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2009, sp. zn. 2477/08 je však nutno interpretovat jej šířeji jako společenství osob spojených biologickou, emoční a odvozeně též majetkovou vazbou. Stěžovatel a jeho družka mají dlouholetý a hluboký vztah, z kterého se narodila dcera, a uvedenou definici tedy splňují. Navrhl proto, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena Městskému soud v Praze k dalšímu řízení.

Dříve, než mohl přistoupit k meritornímu posouzení uplatněných námitek, musel Nejvyšší správní soud zodpovědět otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v

řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Jedním z důvodů pro přijatelnost kasační stížnosti je i natolik hrubé pochybení krajského soudu při řešení právní otázky, že je nutno v zájmu udržení jednotnosti judikatury rozhodnout o kasační stížnosti meritorně.

Právě takovéto pochybení stěžovatel dovozuje, když tvrdí, že Městský soud v Praze při posouzení jeho věci nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce zásahu do soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud však tento názor nesdílí. Rozsudek, na nějž se stěžovatel odvolává (č. j. 5 Azs 7/2012 - 28 ze dne 25. 1. 2013), totiž především poukazuje na subsidiární charakter ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu s tím, že přednost mají příslušné instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. V projednávané věci je zjevné, že stěžovatel při žádosti o udělení mezinárodní ochrany fakticky netvrdil žádný relevantní azylový důvod, jako je pronásledování či hrozící vážná újma ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o azylu, ale že se tímto postupem pouze snažil obejít předepsané procedury podle zákona o pobytu cizinců, jejichž využití by bylo vzhledem k pravděpodobné potřebě přechodného vycestování do země původu za účelem uplatnění nové žádosti o pobytové povolení méně komfortní. Tentýž rozsudek k tomu ovšem dále uvádí, že *„samotná nutnost vycestovaní cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. Obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil.“* Žádný zákaz pobytu však stěžovateli správními orgány České republiky do dne rozhodnutí o azylu udělen nebyl.

Městský soud v Praze se tedy při posouzení věci nedopustil dovozovaného hrubého pochybení spočívajícího v nerespektování judikatury Nejvyššího správního soudu a věc řádně posoudil s ohledem na konkrétní okolnosti případu. V souvislosti s výše uvedeným pak ztrácí na významu námitka ohledně výkladu pojmu rodinného života, tak jak ho soud učinil.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud nezjistil žádné skutečnosti, jež by svým významem podstatně přesahovaly vlastní zájmy stěžovatele, kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. července 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu